

Gabriela Alexová

Trojka

Gabriela Alexová
TROJKA

slovaart

Text © Gabriela Alexová 2009
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2009

ISBN 978-80-8085-997-8

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

I
DOROTA

Snežilo. Od pondelka. Chcela som s ním zostať sama v izbe. Od stredy. Sledovať z okna ufúľané mesto, pokiaľ by ma miloval zozadu. Na čiernej parapetnej doske zomierali veľké snehové vločky. Ja by som zomierala z druhej strany.

Prehla som sa v drieku a odpila z čaju. Voda vraj dokáže pohltiť emócie. Podľa ich kvality kryštalizuje do harmonických alebo hnusných tvarov. Keby som svoj čaj strčila do mrazničky, môj ľad by bol plný preťatých kosoštvorcov. Ako snehové vločky za oknom. Pôjebné, povedal by Richard, keby stál za mnou. Nestál.

Richarda som stretla pred mesiacom na miestnych trhoch. Pozval ma na lokše. Aj cez čierny zimník okolo seba šíril jemnú, ale prenikavú vôňu čistokrvného samca. Jeho tichý hlas mi prenikal cez pletenú čiapku a uši priamo do mozgu. Nezáležalo na tom, čo vraví. Hlas ostal v hlave. Vôňa v nose. Veľká laba v mojej dlani. Naozaj ma to vydesilo.

Sadla som si na parapetnú dosku a čajovou lyžičkou vyjedala med, čo sa prilepil na dno šálky. Stmievalo sa. Pod rozsvietenými lampami sa rojil sneh.

Všetci sú na nejakej predvianočnej žúrke, len ja trčím v izbe.

Trikrát do týždňa sa s Richardom zblížujeme v čokoládovni. Trikrát do týždňa chodím na angličtinu. Keby som nosila v kabelke krajčírsky meter, mohla

som si po večeroch do denníka zostrojovať graf nášho zblížovania. V stredu sme zastali tesne pri nule. Ponoril do horkej čokolády mesiačik pomaranča:

– Si naozaj krásna žena. V užšom i širšom zmysle slova.

Vložil mi ho do úst a zašepkal:

– Kedy budeme milenci?

Od vzrušenia som si zahryzla do dlane. Voňala pomarančmi.

– Nevieam.

Nevedela som, že som krásna.

Postupne som mu ukázala všetky podstatné sny, čo sa váľali v mojej hlave. Vypadávali zo mňa ako pohľadnice z preplnenej poštovej schránky. Napríklad táto: Stojím v záhrade. Pod letnými šatami som zľahka obrastená slaninkou milovanej ženy. Dôkazom môjho psychického a fyzického pohodlia. Naoko hreším psa. Dcéra oberá černice. Môj muž polieva hriadky mrkvy a hrá sa s nami na dážď. Sme šťastní a mokrí. Predstavila som mu slušnú zbierku monotematických pohľadníc o rodine a pocítila niečo podobné hanbe. Posolstvá z pohľadníc sa scvrkávali na drobné myšlienочки. Tisíckrát požuté, prehltuté a vyvrátené na anglický trávnik pred naším domom.

Richard mi pozeral do očí. Zahanbená až po korenky chĺpkov som vždy objednala ďalšie presso. Hladkával mi predlaktie. Pod stolom. Počúval ma a ani trochu sa mi nesmiel.

– Je to jednoduché, – vravím, – čo nedokážem spracovať, popriem. Odkopnem sandálikom pod posteľ. Ako vyplutý cukrík mojej dcéry, keď za dverami čaká návšteva. Moje šibnuté sny. Vždy sú hnusne dokonalé.

Odhrnul mi z tváre prameň vlasov, opatrne ma pobožkal za ucho a zaplatil.

Nasadli sme do jeho auta. Zapol kúrenie, vyzliekla som si kabát. Šoféroval ľavou rukou. Celkom mu to išlo. Pravačka zatiaľ jazdila po mojom kolene, stehne až úspešne zabočila k nohavičkám:

– Ty si ale hebučka, – vravel tým do zbláznenia príjemným, tichým hlasom.

Za oknom sa mihlo mesto, sídlisko, pole, kopec, les.

– Každý nás vidí.

– Sprav sa, teraz sa sprav.

Jazdil po stredovej čiare. Jazdil mi po brázde.

– Nechcem sa zabiť, – vlnem mu v dlani.

Moja vagína je pyšná panička. V cieľovej rovinke rada trucuje. Aj vtedy. Zaparkoval pri lese. Chvíľu sme sa bozkávali, naozaj šikovne mi rozopol blúzku a zospodu obkrúžil prsník. Hladkala som si tvár jeho veľkou dľaňou. Voňala po mne. Po pyšnej paničke. Práve ma všetko začínalo ohromne baviť. Naštartoval auto.

Za oknom sa mihol les, kopec, pole, sídlisko. V meste som vystúpila. Keď som stála vo dverách auta, usmial sa:

– Odvrávať vieš výborne!

Lahučko som ho pobožkala na úzke pery a zabuchla dvere. Priložil ukazovák na okno. Položila som svoj na rovnaké miesto z druhej strany.

Umyla som šálku v studenej vode a potichu som vyšla zo sesterskej nemocničnej izby.

Som pôrodná sestra a práve mi definitívne padla.

Harmonika zliezala z kopcov ako vypasená húsenica. V jej útrobach sedávali každý deň rovnakí cestujúci. Ospalí, ako sa na koniec pracovného dňa patrí. Sedeli

sme s Hanou a jej synom Adamkom na zadných sedadlách. Viezli sme sa z cukrárne domov. Ženičky ticho trkotali, chlapi mlčali.

Hanu som spoznala v deň nášho iskričkového sľubu. Na záchode. Obe sme sa na ten deň veľmi tešili. Presnejšie na krémeš a pomarančovú malinovku v sáčku. Kvôli pokazeným krémešom sme sa stretli na záchode. Pridlho stáli na slnku.

– Iba odvážna iskrička podlezie všetky záchody! – povedala Hana, ľahla si na zem a podliezla prvý záchod. Medzi záchodmi bol priestor akurát pre štíhlu prváčku. O chvíľu som ju nasledovala. Keď som ležala medzi dvoma kabínkami, vtrhla na záchod pionierska vedúca. Tiež kvôli krémešu. Museli sme nahlas spievať, aby nebolo počuť, ako do misy vstupuje súdružkin zákusok. Hoci sme spievali krásne, skončili sme v riaditeľni. Pionierska vedúca jačala, že sme pošpinili česť iskričkových rovnošiat. A práve v deň, keď sme domovine sľúbili vernosť. Riaditeľ hladil pioniersku vedúcu po chrbte, aby ju upokojil, a pozeral jej na odznaky pripnuté na prsiach. Vymýšľal nám písomný trest, ale nepoznali sme ešte všetky písmená. Nakoniec riaditeľ posadil pioniersku vedúcu do svojho kresla a poslal nás preč.

Cestou domov sme vyťahovali z odpadkových košov prázdne vrecúška od malinoviek. Vdýchli sme do nich život a treskli ich o zem. Parádne rachotili.

Odvtedy mi Hana bola sestrou, ktorú mi naši nedodali. Práve mi monotónnym hlasom hovorila o svojom mužovi. Naliata čerstvou krvou, plazmou, vodou. Už piaty mesiac v nej žije dieťa.

Dopoludnia bola na pravidelnej prehliadke na našom oddelení. Chcela, aby som jej ukázala pôrod-

nicu. Prišlo mi ľúto, že aspoň jedna koza nie je kvôli Hane obtiahnutá zamatom, že kachličky v kúpeľni ohrýza plesen a po pôrode bude na izbe s ďalšími dvoma vrieskajúcimi uzlíčkami a ich matkami. Dve spoločné sprchy, dva záchody pre celú chodbu.

Otvorila dvere do miestnosti s elektrickou odsávačkou mlieka. Prístroj hučal a žmýkal bradavky rodičke z izby číslo 905. Mlieko kvapkalo do banky a tónovalo sa kvapkami krvi do červena. Hana zbledla a mňa pochytila zlosť na hlavnú sestru, ktorá sem posielala ženské ako na páse. Namiesto toho, aby im ukázala, ako si ľahko odstriekať mlieko rukou. Elektrická odsávačka musí byť vynález mužov. Nikdy ju nevykúšali. Radšej som Hane ukázala novú pôrodnú stoličku a dve fit lopty vo vzdychárni. Hana si vybrala stoličku a zo žartu sa rozvzdychala. Ešte na nej žiadna žena nerodila. Pôrodníci nemajú záujem zohýnať sa k rodičke a príkazom to nedostali.

Adamko práve kreslil prstom do zahmleného okna autobusu. Hlavonožca. Oblizol ho špicatým jazýčkom a prehltol. Dýchol na okno a nakreslil ďalšieho. Keď zjedol tretieho, všimla si ho Hana:

– Adam, nemal si v škôlke olovrant? Toto by žiadny džentlmen neurobil. Ani žiadna dáma.

– Kde je tu dáma, mami? – zvedavo sa opýtal Adam. Pozreli sme sa s Hanou na seba a rozosmiali sa. Na ďalšej zastávke obaja vystúpili.

Na pustých poliach svietil sneh. Odrážal do tmy mäkké svetlo. Spomenula som si na Richardovu ruku v bielych nohavičkách a zaskučala som.

Pri cintoríne húsenica vyvrátila na chodník posledných cestujúcich. Kráčala som potme k nášmu domu.

Dom som zdedila po mamičke. V Spišskej Lávke voláme svoje babky mamičky. Kráčala som a za každou bránou na mňa štekali psy. Brechot sa končil na hornom konci dediny a elegantným oblúkom sa niesol späť ku mne. Ku zdroju pohybu. Psy tu chováme ako poplašné zariadenia proti Cigánom. Nie je v tom nič rasistické, len praktické. Pred ošarpaným domom fajčil Cigán a drzo sa mi usmieval do tváre. Havran. Náš sused. Huláka svoje piesne uprostred noci a čaká, kým ho vysťahujú za dedinu. Pekne ku svojim. Po nociach sa za ním zliezajú mladé Cigánky. Vrešia mu v rukách ako divé mačky.

– Čau, gadžofka, bars šumne v noci sveciš, – na striedačku škrabkal za ušami svojich dvoch bastardov. Ryšavú a Čierneho.

Mykla som plecami a kráčala po trblietavom snehu ako po nedeľnom obruse. V celom tele mi svietil Richard.

– Ahoj, Nori! – zakričala som z predsiene a položila na zem nákupné tašky. Z detskej izby vybehla dcéra a objala ma okolo krku. Nevolá sa Nori, ale Anežka. Nori je len najkrajšia morská panna z najkrajšieho kresleného seriálu. Anežka chce byť ako Nori. Perami som jej prebehla po líci. Krásne mi vonia. Ako vanilkový jogurt, nakrájané šampiňóny a slnečný október. V októbri sa mi narodila. Pred piatimi rokmi.

– Mami, som hladná.

– Ešte si nejedla?

– Jedla. Guľky z bieleho papiera. Mami, vieš, aký je nábytok?

Pokrčila som plecami.

– Chrumkavý.

Rozchichotali sme sa.

– Uvar mi vajíčka, ale bez žĺtka, – ľahla si na zem a zaparkovala pod kuchynskú stoličku drevený vozík s Barbie rockerkou.

– Mami, nudím sa.

– Zvykaj si.

Postavila som na sporák vajíčka a šla sa zvítať s mužom.

– Hádam si umyješ ruky, keď prídeš domov?

Otočila som sa na päte a v kúpeľni prekročila ležiacu dcéru.

– Si prevrátená lienka?

– Nie. Bicyklujem.

– A kam?

– Hádam si tie ruky umyješ teplou vodou. Toho si ešte schopná, však?

Pridala som teplú a vzala antibakteriálne mydlo, pretože len také môj muž považuje za mydlo.

– Mami, spýtaj sa ma, čo vidím?

– Čo vidíš, Anežka?

– Oblaky a lastovičky. Cestujú k nám z teplých krajín.

Vyvrátila som hlavu k flakatému stropu. Boli na ňom oblaky. A v rohu dve lastovičky.

– Nemajú čiapky a šály. Pomrzli by.

– Zopni si vlasy, keď robíš s jedlom. Treba ti úplne všetko pripomínať?

Očami som hľadala nejakú gumičku.

– Ale to by si najprv musela mať vo svojom chlieve poriadok, však?

Ponorila som uvarené vajíčka do studenej vody a zopla si vlasy sponou:

– Nechcem sa hádať. Ako ste sa mali?

– Naozaj Ťa to zaujíma?

Mlčky som prikývla.

Vytiahol mobil a spustil videozáznam. Bola na ňom Anežka. Hádzala sa do perín a zasoplená kričala, že chce mamu. Plač sa stupňoval, videla som, ako Anežka odtláča otcovu ruku.

– Vypni to, prosím Ťa, – Ťukla som vajíčko o stôl a šúpala z neho škrupinky.

– Nie. Pozrieš si to do konca.

– Mohol si ju radšej utíšiť.

– Nemohol.

Pozerám na svoju vrieskajúcu dcéru. Škrupinky z vajíčok si zabáram silno do dlaní, nič necítim.

– Aby si videla, aká si sprostá. Keď neprídeš načas domov.

Nahne sa ku mne, šepne mi do ucha:

– Svi-ňa spros-tá.

Drgne do mňa laktom. Akože ma sotil, aj nesotil. Privrela som viečka a pevne stisla zuby. Ak konečne zareagujem, všetko si vypočuje Anežka. Bude sa triasť a plakať. Nie. Otvorila som oči.

Začala som ukladať na chlieb vajíčkové kolieska bez žltka. Prihriala som mužovi slepačiu polievku a ticho jej tvrdila, že nie som sviňa. Voda dokáže pohltiť emócie.

Napľula som mu do polievky perlivú slinu.

V záhrade sa naháňali Ryšavá s Čiernym. Zase podliezli plot. Prehodila som si kabát cez plecيا a vyšla vyhnať psov. Pod lampášom záhradného trpaslíka svietili teplé psie výkaly.

Vyliezla som po rebríku na pôjd. Baterkou zamierila na cibuľový veniec a odstrihla tri hlavičky. Sadla som

si na drevenú posteľ, zasvietila na starú ukrajinu. Na tomto bicykli mu zdrhnem. Len prikúpim sedačku pre Anežku. Posteľ presťahujem do svojho bytu. Obrúsim ju a dám pomaľovať Anežke. Vyzdobí ju ľuďmi s krídlami. Takých teraz kreslí najradšej. V posteli budem veľa snívať. Sama. Možno s Richardom.

Keď som sa vrátila do kuchyne, vyšli zo svojej izby mamička. Pobožkali v okne sošku Panny Márie a sadli si na lavicu. Položila som si hlavu do ich zástery a zavolať čerstvé pečivo. Dubčekovky. Veľké chutné rožky, ktoré sa kedysi piekli len v Spišskej Lávke. Predávali sa v Jednote za dve koruny a päťdesiat halierov. Mamičkine drobné prsty mi ískali vlasy a hľadali v nich vši. Len tak. Pre istotu. Spravili mi drobný krížik na čelo:

– Dorotko, a ty se bojíš svojeho chlopa?

– Medzi Otca, Syna i Ducha svätého, – domodlila sa Anežka a prežehnala sa v posteli. Anežka všetko delí medzi Otca, Syna i Ducha svätého. Aby sa nehádali.

Zaspievala som jej do každého uška jednu uspávanku a odišla z izby.

Zavrela som sa v kúpeľni. Cez otvorené okno prúdil studený vzduch. Obliekla som sa do husej kože.

– Si krásna žena. V užšom i širšom zmysle slova, – povedala som zrkadlu a pozorovala svoj nos, biele plecia, prsia. Pod hrebeňom zapraskali moje čokoládové vlasy. V akom užšom zmysle?

Vliezla som do horúcej vane a ohrievala si kosti, až kým mi neprišlo mdlo. Prvé sa vynorili palce na nohách s pukotavými čiapočkami bielej peny. Za nimi dve kolenné jabĺčka a moje prsia. Mám pekné prsia, také akurát do ruky. Presne do Richardovej.

– Dorota, poď už! – našiel si ma hlas zo spálne.

Ponorila som sa na dno vane. Na hladine plávali zdrapy bielej peny. Spravila som zo svojich chodidiel chvostovú plutvu a dvakrát ňou šplechla. Raz zdúchnem potrubím. Ako morská panna alebo najáda. Vrátim sa len po Anežku pri nedeľnom kúpaní.

– Dorotaaa!

Zaborila som nohy do premočeného koberca. Do zaroseného zrkadla som napísala: Hnusiš sa mi! Zrkadlo odrážalo moje telo cez tlačené písmená. Do dlaní som si naliala jazmínový olej. Zatvorila som oči a bruškami prstov si hladkala čelo, spánky, líca. Skĺzla som po hrdle ku prsiam. Možno už zaspal. Dlane mi preleteli po krížoch. Určite zaspal. Pomaly si hladkám zadok, stehná, kolená.

– Do-ro-ta!

Poviem mu pravdu. Že som unavená. Chorá z toho, ako žijeme.

Nech si pre dnešok zasunie penis do svojej dlane a dá pokoj. Je mi jedno, že je streda. Deň stvorený pre manželskú súlož.

Vošla som do spálne.

– Čo si tam tak dlho robila? – zavetril jazmínovú vôňu mojej pokožky.

– Všetko robím kvôli tebe. Všetko, Dorotka, – vyzliekol mi nočnú košeľu a položil ma na posteľ.

Nevypadlo zo mňa ani slovíčko. Robila som mŕtveho chrobáka. Bystrušku. Hýbal sa vo mne len penis. Ochutnával ma zvnútra. Len sa najedz môjho smútku, milý penis. Začali na mňa dopadať prvé kvapky potu. Na prsia, na viečka, na prsia. Odvrátila som tvár. Snežilo.

Na parapetnej doske zomierali snehové vločky. Zomierala som z druhej strany.

Začala som vymýšľať jedálny lístok na víkend. Na ďalší víkend. A ešte ďalší. Všetky ženy v našej rodine sú výborné kuchárky. Sledovala som hodiny. Prešlo ďalších desať minút. Prešli roky. Začala ma pobolievať vagína. Keby som bola viac účastná, veci by sa urýchlili.

Jemne som sa nadvihla a palcom dobla muža do oka.

Zvýskol a konečne zo mňa vyšiel.

– Prepáč, mrzí ma to. Vedel si, že sa nechcem milovať.

Sedel na terase a pozeral na mňa červenými očami.

– Chcela by som, aby všetko bolo ako kedysi. Keď sme sa vedeli rozprávať, hladiť sa.

Vždy sme sa rozprávali málo a hladili ešte menej. Doteraz snívam o tom, že raz zaspím v mužskom objatí. Ako v hniezde.

– Ak niečo neurobíme, celé to spadne, – dotkla som sa končekov jeho vlasov. Zdvihol hlavu.

– Drž konečne hubu, ty piča!

Niekde medzi snívaním a bdením mi prišla pohľadnica. Ležím nahá na obrovskej perine z pukotavej peny. Richard ma objíma. Šepká mojim vlasom, že sa všetkého konečne dočkám.

Zazvoní budík.

Ako môže z klamstva narásť niečo čisté?

Odniesla som Anežku do škôlky. Celou cestou sa naháňala s Ryšavou a Čiernym. Váľali sa v snehu, až jej

premokla nepremokavá kombinéza. Rozlúčili sme sa desiatimi bozkami.

Stála som na zastávke. Mráz cez noc pooblizoval všetky stromy. Vyzerali ako nevesty.

O pol hodiny som vošla do pôrodnej sály a nadýchla sa pachom chlóru. Dve kozy oddelené malými múrikmi už čakali. Na tretej rodila žena. Prvorodička. Prišlo mi jej ľúto, pretože ju odrodí primár. Za asistencie hlavnej sestry. Lútosť bola namieste. Ukladala som do kovových nádob sterilizované nástroje. Žena na druhom konci sály sa každých sedem minút rozkričala. Maternice sú švajčiarske hodinky. Do žíl jej pomaly stekal oxytocín. Urýchľoval pôrod, pretože doba je rýchla. Aj na pôrodnej sále.

– Predýchajte kontrakcie! – zodvihla som jej vrchnú časť lôžka do zvislej polohy. Rodiť poležiačky je všetko, len nie sranda. Nakoniec ani vyprázdiť si v ľahu ranné črevá by nebola jednoduchá záležitosť. Oxytocín už zintenzívnil kontrakcie, ale aj bolesti. Ženská sa znovu rozkričala.

– Revete tu ako taká krava, – prihovoril sa jej primár vychádzajúci z lekárskej izby. Povedal to hlasom, akým hovoríme dobré ráno.

Ženské telo nedokáže prirodzene tlmiť vysokú dávku oxytocínu. Žiadne telo to nedokáže. Uvoľniť primerané množstvo vlastných endorfínov a zmierniť bolesť. Tak čau, krehká hormonálna rovnováha!

– Pichnete jej niečo proti bolesti, Dorotka, lebo ohluchneme, – usmial sa na mňa primár.

Chcela som niečo namietnuť, ale nemala som právo. Robila som mŕtvu bystrušku. Svoju druhú identitu. Vydenzifikovala som žene miesto na koži

a vpichla dávku. Bolesti boli utlmené. Aj kontrakcie. Pôrod sa spomalil. O chvíľu budeme zvyšovať hladinu oxytocínu. Maternica bude popletená. Všetko sa začne kažiť.

Začala som preklínať deň, keď som sa prihlásila na kurz o prirodzených pôrodoch. Kurz bol v Bratislave. To bol hlavný dôvod. Raz mesačne vypadnúť na tri dni z domu. Nečakala som, že ma to aj zaujme.

Odišla som do prijímacej miestnosti pripraviť ďalšiu rodičku. Vyholiť jej pohlavie, spraviť klystír. Namydliť som rodičke kučeravé chlípky. Pozrela na moju vizitku s menom. Mohla som sa jej predstaviť. Ale nemusela.

Za žiletkou ostávali lány hladkej pokožky. Pozerala na mňa pohľadom, akoby som jej holila hlavu. Ponižovalo ju to. Stačilo by vyholiť tenký pásik pre prípadný nástrih, ale predpis je predpis. Za každý úkon body od poisťovne. A nástrih je rutinná záležitosť. Kto by nedal prednosť niekoľko centimetrovej reznej rane na pohlaví pred drobnými trhlinkami?

– Takú depiláciu by vám neurobili ani v kozmetickom salóne, – zavtipkovala hlavná sestra prechádzajúca okolo. – A zadarmo.

Na jemnej pokožke vyskakovali drobné krvavé ranky.

– Máš odovzdať prepúšťaciú správu z 903. Čaká ťa v ambulancii! – zakričala na mňa sestra. Dokončila som rodičku a odišla za pacientkou.

Sedela pri okne a kreslila do veľkého skicára. Dlhá ofina jej padala do tváre. Vyzerala ako krásny chlapec. S tučnými perami a štíhlym telom. Za dva týždne v nemocnici začarbala niekoľko skicárov. Cumulus

stratus, cumulus brutus. Oblaky. Nič iné z postele nevidela.

– Cumulus stratus? – usmiala som sa.

– Nie. Môj syn. Včera som ho videla na ultrazvuku. Vyzerá ako moje ucho. Bez piercingu, – prstami prebehla po svojich náušničkách.

– Nemusí to byť syn.

– Ale je.

Hľadala som pacientkinu kartu. Lujza, 24 rokov, slobodná, 11. týždeň gravidity, krvácanie spontánne zastavené.

– Mali ste šťastie, – podala som jej papiere. – Dúfam, že sa uvidíme až v deň pôrodu.

– Dúfam, že poviete primárovi, že je magor.

Krátko sme sa zasmiali.

Založila som kópiu jej prepúšťacej správy. Keď som sa otočila, bola preč. Na stole ležala skica s jej plodom a vizitka do ateliéru. Farebná škola. Kurzy pre dospelých.

Nasledujúcu noc som prebdela s Anežkou v horúčke. Priniesla si zo škôlky virózu. Ochladzovala som jej rozpalené telo letnou vodou a presviedčala ju, že horúčka je naša kamoška. Pobje bacily ako Johanka z Arcu.

Mamička miešali v kuchyni bylinky a mrmlali si popod nos:

– Po zime budze šitkym lepši. Už po novom roku.

Každý rok zobrali chorú mačku na rozkvitnutú lúku a bylinky, ktoré zožrala, nazbierali pre celú rodinu. Verili, že liečivé rastliny rozprávajú a mačka ich reči rozumie.

Anežka popíjala čaj a prezerala si kvety, ktoré jej na okno namaľoval mráz. Hodili by sa na svadobné šaty pre Noriku.

– Mami, môžem ti chvíľu česať vlasy? Si najlepšia česacia hlava na svete.

Mlčky som súhlasila. Boli dve hodiny ráno.

Keď som jej dočítala poslednú rozprávku o morskej panne, horúčka bola fuč. Už som nedokázala zaspáť. Sedela som potme v kuchyni, až kým nezačalo svitať. Lúskala som orechy na vianočné pečivo. Orechy som vymieňala s Havranom za pitnú vodu. Záhradu mal plnú úrodných stromov. Ale studňu vládol vykopať len do polovice. Keď sa k nemu nastahovala mladá Cigánka, definitívne na vodu zabudol. Do jesene sa umývali v potoku. Začiatkom zimy nejaký starý Cigán vyfliaskal mladú Cigánku a odvliekol si ju do osady. Do týždňa bola späť. O ďalší sa nám pred oknami odohrala bitka s vyskakovacími nožíkmi. Potom zamrzol potok. Odvtedy kšeftujem s pitnou vodou a s orechmi.

Postavila som vodu na čaj a zacítila v nose Richardovu vôňu. Už tretí deň sme sa nevideli. Ani nepočuli. Povedal, že zavolá. Celú noc som strážila Anežku a mobil vo vrecku pyžamového kabátika. Zobrala som zo stola najväčší pomaranč a rozrezala ho. Jednu polovicu som nastokla na odšťavovač a pritlačila.

V záhrade kefovala Ryšavá s Čiernym.

Napísala som sms a zaskučala som. Čajník zahvízdal. Prudko som sa otočila, prevrátila misu na stole. Pomaranče padali zo stola, kotúľali sa po dlážke. Zaliala som materinu dúšku vriacou vodou. Zo susedného dvora sa vzniesol oblak dymu. Havran založil

oheň z ďalšej porúbanej stoličky a mladá Cigánka zavesila nad oheň kotlík plný mojej vody.

Tak si ma už zober, Richard! Zober si ma, lebo zvediem prvého chlapa, pri ktorom mi na jazyku zhustne slina. Hoci aj Havrana. Schytí ma za vlasy a oprie o stenu domu.

Čiernymi rukami zo mňa vyhladká smútok. Vyhladká zo mňa teba.

Vedľa záhradných trpaslíkov neprestával Čierny kefovať Ryšavú. Ozvalo sa štuknutie kľučkou. Muž otvoril laktom dvere a vošiel do kuchyne. Malo to svoju logiku. Anežka kýchala do dlaní a okýchanými rukami stláčala kľučky, ktorých sa musel dotýkať. Kľučiek plných baktérií. Snažil sa mi čosi povedať, ale ničomu som nerozumela. Na ústach mal lekárske rúško. Malo to svoju logiku.

Vymazala som neodoslanú sms.

– Zase má bastardov v našej záhrade, – zložil si z úst rúško.

Ryšavá práve ocikávala najväčšieho trpaslíka. Manželovu pýchku privezenú z Rakúska.

Zbierala som pomaranče a chichotala sa ukrytá medzi rozpustenými vlasmi. Muž sa narýchlo obliekol a vybehol z domu. Pozerala som za ním, pokiaľ nezmizol za rohom. Veselo okolo neho pobehovali vytrtkané psy.

Eahla som si vedľa Anežky a tvrdo zaspala. Sníval sa mi sen o svadbe v ovocnom sade.

Boli sme tri nevesty. Za ušami sa nám hojdali čerešne. Ja, Hana a mladá Lujza z pôrodnice. Ani vo sne som nerozumela tomu, ako sa tam zjavila ona. Kapela divoko

hrala a všade navôkol voňalo seno. Strhol sa prudký vietor, nadvihol nám závoje a rýchlo sme vzlietli.

Letíme nad čerešňovým sadom ako rogalá. Svadobčania tancujú. Rozoznávam medzi nimi svojho muža. Hrozí mi päšťou. Krásne sa zmenšuje. Pristávame v rieke. Úplne nahé, pretože nás vietor cestou povyzliekal. Z oblohy padá voňavá tráva, vplietá sa nám do vlasov. Všade nás štekli.

Zobudila som sa na to, ako mi Anežka otvárala viečka. Vo dverách do detskej izby stál Havran a pobavene si obzeral moje pyžamo.

– Chlopa maš v mojej zahradze, – usmial sa na Anežku a vyšiel z domu.

Natiahla som si kabát, čižmy a utekala k Havranovmu domu. Počula som z hĺbky mužov hlas, ale nikde som ho nevidela. Sedel v studni.

– Okamžite ma vyťahni!

Spravila som niekoľko neúspešných pokusov. Pri jame sedela Ryšavá s Čiernym a so záujmom sa prizerali.

– Zavolaj Cigána!

Nesmeli som Havranovi zaklopala na dvere a vytiahla ho z postele, kde ležal so svojou milenkou.

Lahol si vedľa jamy, schytil môjho muža za ruku a pevne sa zaprel. O niekoľko minút bol muž vonku.

Havran chvíľu držal mužovu ruku zabalenú v polyetylénovom vrecúšku.

– Tak ďakujeme za pomoc a dávajte si väčší pozor na psy, – zberala som sa na odchod.

Muž si dal dole vrecko, ktoré ho zachránilo pred cigánskymi baktériami, pobehol ku mne a udril ma päšťou do tváre.